

Kňazi numerári a pridružení: Aby ostatní žiarili

25.06.2025

Dobrodružstvo dvanástich apoštolov sa začalo, keď videli, ako na svadbe premenil vodu na víno. Neskôr ho videli odpúšťať hriešnikom a vkladať ruky na chorých. Aktívne pomáhali nasycovať zástupy a počúvali reč o chlebe života. Milosrdenstvo pre všetkých ľudí bolo každodennou lekciou pre túto skupinu, ktorú si Ježiš vybral spomedzi svojich

nasledovníkov, mužov a žien, ktorí ho nadšene sprevádzali.

Po troch rokoch prišli apoštoli do Jeruzalema na Veľkú noc. Priniesli si so sebou vzácnu skúsenosť z celého toho obdobia, keď žili v úzkom spojení s Pánom, ale ich viera bola ešte nezrelá: chýbala im lekcia kríža a kontemplácia Zmŕtvychvstalého. V tých dňoch v hornej miestnosti Ježiš pred ich očami ustanovil Eucharistiu. A práve tam, v tejto miestnosti, ich vysvätil za kňazov, aby zvečňovali jeho obetu lásky po celé veky.

„Toto robte na moju pamiatku“ (Lk 22,19): tieto slová, ktoré zostali vryté v ich srdciach, sa k nám dostali s celou svojou silou. Od tej chvíle ich kňazi v poslušnosti tomuto príkazu s úžasom a vďačnosťou opakujú pri slávení Eucharistie. Ježiš zanecháva to najsvätejšie – svoje Telo a Krv – v rukách obyčajných ľudí a posiela ich, aby zväzovali a rozväzovali na zemi

a vykonávali svoju kňazskú funkciu v mene ľudí (porov. Mt 16,19). Z Kristovej vôle je toto služobné kňazstvo podstatnou skutočnosťou: bez neho by nebolo Cirkvi.

Kňazi s charizmou 2. októbra^[1]

Presuňme sa teraz z Jeruzalema prvého storočia do Madridu dvadsiateho storočia. Opus Dei bolo ešte v plienkach a svätý Josemaría sa o túto rodiacu sa charizmu delil s niektorými svojimi priateľmi, diecéznymi kňazmi, ktorých požiadal o spoluprácu na úlohách, ktoré rozbiehal. Väčšina z týchto dobrých kňazov však svetlo, ktoré Boh daroval svätému Josemaríovi, neprijala za svoje a časom sa od jeho aktivít dištancovali. Vtedy si zakladateľ uvedomil, že kňazi, ktorých táto rodina s plným nasadením potrebovala, budú musieť pochádzať z radov laikov, ktorí sa k tomuto povolaniu pridávali a žili ho.

Čoskoro sa niektorých z nich začal pýtať, či sú slobodne ochotní zvážiť Božie volanie ku kňazstvu, aby novým spôsobom slúžili rodine, ktorá sa práve zrodila. O niekoľko rokov neskôr, v roku 1943, svätý Josemaría dostane svetlo, ktoré rozhodne o spôsobe ich inkardinácie do Diela; a od roku 1944 začnú numerári prijímať kňazské svätenie vo viac či menej početných skupinách. O niekoľko desaťročí neskôr, po smrti svätého Josemaríu, keď bol na čele Opus Dei blahoslavený Álvaro, boli po prvýkrát vysvätení aj niektorí pridružení.

Svätý Josemaría napíše svojim synom kňazom tri listy, v ktorých opisuje špecifické črty kňazstva týchto numerárov a pridružených v Diele. Keď v roku 1956 začal písať tretí z týchto listov, od vysvätenia prvých troch numerárov – Ávara del Portilla, Josého Luisa Múzquiza a

Josého Maríu Hernándezza Garnicu –, uplynulo trinásť rokov a za kňazov už bolo vysvätených viac ako 150 numerárov. V týchto dokumentoch nájdeme odpovede na najdôležitejšie otázky: aká je ich špecifická identita, aké je ich pastoračné poslanie a napokon, aký je ich životný štýl vzhľadom na ich povolanie v Opus Dei.

Všetko sa mení a zároveň nič sa nemení

Ešte dávno pred tým, ako začali rozlišovať svoje možné povolanie ku kňazstvu, prijali numerári a pridružení dar celibátu tým, že prijali svoje povolanie. Až do ich vysviacky ich Božie volanie viedlo k napodobňovaniu skrytého Kristovho života: roky intenzívnej práce a evanjelizácie. Obyčajní kresťania, tak ako všetci ostatní v Diele, sa snažia žiť so skutočne kňazskou dušou: celú svoju existenciu ponúkajú Bohu ako

živú, svätú, jemu milú obetu (porov. Rim 12,1), sprostredkúvajúc Kristov život toľkým priateľom a známym. Čo teda znamená kňazstvo pre týchto mužov v celibáte, ktorí sa roky snažia žiť ako apoštoli na svojich pracoviskách?

Na jednej strane všetko sa mení, pretože premena, ktorú sviatosť prináša, je radikálna. Kňazské svätenie dáva ich životu nový zmysel, premieňa ich na služobníkov Božích tajomstiev (porov. 1 Kor 4,1); oblieka ich do nového spôsobu bytia a situovania sa vo svete, vteľuje do nich jedinečné kňazstvo Ježiša Krista (porov. Hebr 5,1). Sú vysvätení, slovami svätého Josemaríu, „aby neboli nič viac a nič menej ako kňazi-kňazi, kňazi na sto percent“^[2]. Avšak v rovnakom čase, keď *sa všetko mení, nič sa nemení* na podstate ich povolania v Diele. V každom prípade sa potvrdzuje ich odovzdanosť Kristovi a ich záväzok voči Cirkvi. Z

tohto dôvodu numerári a pridružení, ktorí sú povolani ku kňazstvu v Diele, netrpia „*krízou identity*“; ich povolanie k Opus Dei zostáva nezmenené a neporušené“^[3].

Svätý Josemaría už ako seminarista chápal identitu kňaza ako službu. „Chceme len slúžiť“^[4]: taká bola skúsenosť jeho vlastného života. V roku 1930, niekoľko rokov po jeho vysvätení za kňaza, sa ho niekto opýtal na podrobnosti o jeho budúcej kňazskej kariére. Svätý Josemaría si napísal: „Kňazstvo, povedal som mu, nie je kariéra, je to apoštolát! – Tak to cítim ja. A chcel som to uviesť v týchto poznámkach, aby som s pomocou nášho Pána nikdy nezabudol na tento rozdiel“^[5]. V spomínanom liste z roku 1956 svätý Josemaría zdôraznil túto túžbu hneď v prvom riadku: „Boli ste vysvätení, synovia moji, za kňazov, aby ste slúžili. Dovoľte mi, aby som vám na úvod pripomenul, že vaše kňazské

poslanie je poslaním služby. Poznám vás a viem, že toto slovo – slúžiť – vystihuje vaše úsilie, celý váš život, a je vašou hrdosťou a mojou útechou“^[6]. Životným horizontom kňaza je napokon zopakovať to, čo urobil Ježiš pri Poslednej večeri: klačať pri nohách svojich priateľov.

Klačať, aby pomáhali laikom v ich povolaní

Pedro Casciaro spomína, ako ho jedného dňa svätý Josemaría pozval, aby si našiel čas a priestor na rozlišovanie povolania ku kňazstvu. Keď sa Casciaro rozhodol, že táto cesta by mohla byť naozaj pre neho, spomína, ako klačiac vedľa svätého Josemaríu v kaplnke domu, kde boli, mu zakladateľ Opus Dei ukázal na červený koberec položený pri nohách oltára a povedal mu: „Kňaz musí byť ako tento koberec; na ňom sa premieňa Telo nášho Pána; je na oltári, áno, ale je tam preto, aby

slúžil; naozaj, je tam preto, aby ostatní jemne našľapovali, a vidíš, nestáži je sa, neprotestuje.... Chápeš, v čom spočíva služba kňaza? Uvidíš, že neskôr v živote sa nad tým budeš zamýšľať“^[7].

V prípade kňaza numerára alebo pridruženého základný obsah tejto služby spočíva v tom, že sa dáva k dispozícii svojim sestrám a bratom – na kolenách – aby im pomohol plniť ich poslanie. Nové miesto kňaza v Diele sa kryštalizuje ako služba svätosti a apoštolátu druhých, a teda aj ako strážca jednoty, ktorá im umožňuje svätosť a apoštolát. Kto si všimne koberec? Kto sa vyhne jeho používaniu, keď zmyslom jeho existencie je práve to, aby sa druhí cítili pohodlne a aby ich zahrial pred chladom zeme? Tak ako dobrý koberec, ktorý diskkrétne leží, aj kňaz Diela zostáva pokojne v pozadí, pretože vie, že keď nechá svojich bratov a sestry laikov zažiariť, je

účinnější: tak plní svoje poslanie. Ako radil prelát Opus Dei svojim synom kňazom: „Máte sa obzvlášť snažiť o to, aby ste nežiarili a nehrali hlavnú rolu, ale aby protagonizmus a lesk vášho života boli tými Kristovými a aby rozhodne žiarili vaše sestry a vaši bratia“^[8].

Táto túžba slúžiť sa prejavuje v mnohých detailoch. V Diele je normálne, že kňaz sa nenechá obsluhovať len preto, že je kňaz, ale že je jedným z ďalších jeho bratov laikov^[9]. Okrem toho cíti „väčšiu povinnosť ako ostatní“^[10] slúžiť s radosťou, a tento postoj zabraňuje akejkoľvek novej stope klerikalizmu v životnom štýle členov Opus Dei.

Štyri úlohy jedného poslania

Vráťme sa teraz do evanjeliovej scény vo večeradle a pozrime sa na Ježišovo správanie: uvažujme o tom, ako vykonáva jediné kňazstvo, na

ktorom sa podieľajú všetci ostatní kňazi. Majster si klakne a vezme umývadlo, aby umyl nohy svojim kráčajúcim priateľom. Namočí ich nohy vodou, pretrie ich, aby odstránil prach, a osuší ich uterákom, ktorý má omotaný okolo pása. To všetko robí pokojne, akoby v tej chvíli nemal nič dôležitejšie na práci; alebo skôr preto, že nič dôležitejšie neexistuje. Rovnako aj kňaz kľací, pretože chce pomôcť svojim bratom, aby boli svätí. Ale ako sa o nich konkrétne stará? Aké kňazské úlohy má plniť? Aké je jeho konkrétne poslanie?

„Okrem toho, čo je vlastné kňazskej službe v Cirkvi, ktorej stredobodom je Eucharistia, sa kňazi Prelatúry venujú predovšetkým službe ostatným veriacim (Diela) a kňazskej starostlivosti v rámci ich apoštolských aktivít“^[11]. Toto je poslanie, ktoré dostali od Cirkvi: prostredníctvom svojho kňazstva

oživovať túto malú rodinu v Božom ľude. To na jednej strane znamená, že ich konfigurácia ku Kristovi kňazovi zahŕňa osobné prežívanie charizmy, aby ju čo najvernejšie odovzdávali: kňaz, ktorý najlepšie chce vteliť ducha Opus Dei, slúži najúčinnejšie. Okrem toho jeho kňazstvo slúži predovšetkým svätosti členov Diela, z ktorých väčšinu tvoria laici, a tiež tým ľuďom, ktorí sa zúčastňujú na apoštolských aktivitách Diela.

Ako je logické, obvyklé venovanie sa týmto úlohám neobmedzuje výkon jeho kňazstva, hoci ho nepochybne orientuje, pretože je zmyslom jeho služby. Akákoľvek iná kňazská práca, nech sa zdá akokoľvek dôležitá, je druhoradá, pretože je podriadená poslaniu, pre ktoré bol vysvätený. Otec dodáva a viac konkretizuje túto úlohu: „Vzhľadom na jedinečné poslanie Diela sa venujú predovšetkým sláveniu sviatosti

Eucharistie a sviatosti zmierenia, hlásaniu Božieho slova, duchovnému vedeniu a rozsiahlej doktrínálnej formácii“^[12]. Pozrime sa bližšie na tieto štyri úlohy ich poslania.

V prvom rade kňazi, či už numerári alebo pridružení, oživujú Dielo slávením sviatostí, najmä Eucharistie a pokánia: sviatostí každodenného života, tých, ktoré sprevádzajú každodenný život kresťana. Denné slávenie svätej Omše je základnou úlohou kňaza: je prameňom, z ktorého prúdi všetka Božia moc. Ako napísal svätý Ján Pavol II, „Cirkev žije z Eucharistie. Táto pravda nevyjadruje len každodennú skúsenosť viery, ale synteticky zhrňa aj jadro tajomstva Cirkvi“^[13]. A keď kňaz skutočne žije Eucharistiou, prejavuje sa to v jeho živote a okolo neho, v ovocí svätosti a apoštolskom impulze.

Kňazi Diela venujú veľa hodín aj sviatosti pokánia. Svätý Josemaría chcel, aby sa pre jeho deti stalo vysluhovanie spovedí „dominantnou vášňou a príjemným cvičením“^[14].

Prostredníctvom zbožného praktizovania spovede sa učíme „mať viac bolesti, a teda viac lásky“^[15].

Kňaz má možnosť byť dobrým Samaritánom pre svojich bratov a sestry a pre tých, ktorí sa približujú jeho službe: vyčistiť ich rany, utíšiť ich slovami nádeje a znášať náklady na ich zotavenie. Časté prijímanie sviatostí je hlavnou silou tých, ktorí chcú priniesť svätosť do každého kúta sveta a do každého záhybu života. Keď kňaz zameria svoj život na uľahčenie prístupu k sviatostiam, stále viac si uvedomuje prvenstvo milosti: pôsobenie samotného Ježiša v jeho práci. „Skryť sa a zmiznúť je moja parketa, nech žiari len Ježiš“^[16]: takto zhrnul svoju kňazskú službu svätý Josemaría.

V druhom rade, kňaz je služobníkom Slova a jeho „hlavnou povinnosťou je ohlasovať Kristovo evanjelium všetkým“^[17]. V Opus Dei kňaz oživuje a zapaluje svojich bratov aj prostredníctvom kázania, ktorého cieľom je rôznymi spôsobmi uľahčiť každému osobné stretnutie s Ježišom^[18]. Svätý Pavol to vyjadril veľmi jasne: „Nehlásame seba, ale Krista Ježiša, nášho Pána“ (2 Kor 4,5). Aby kázanie pohlo srdcami ľudí, musí byť plné života, musí ich viesť k zamysleniu, dotýkať sa ich srdc, dávať im nádej. Najmä *modlitba nahlas*, a síce keď kňaz káže rozjímanie, je zvláštnosťou – určite nie výlučnou – kňazskej služby v Opus Dei, zameranou na rozvíjanie osobného vzťahu s Bohom. Aby sa kňaz mohol modliť a pomáhať iným modliť sa, aby mohol ukazovať mosty, ktoré existujú medzi vierou a životom, aby mohol s *darom jazykov* osloviť potreby a okolnosti iných, musí on sám venovať čas štúdiu s

cieľom zdokonaľovať štýl i obsah svojich slov. Keďže úloha kázať je vždy a len nadprirodzená, kňaz potrebuje vytrvalý kontakt s Duchom Svätým, ktorý dôverne sprevádza srdcia ľudí a vkladá do ich rúk ovocie tejto služby Slova.

V treťom rade, kňaz je sprievodcom duší. Ako hovoril svätý Josemaría, duchovným vedením alebo sprevádzaním „sa začalo a uskutočnilo Dielo; a v tejto práci musíme pokračovať“^[19]. Táto úloha je preto nevyhnutná pre rozvoj Diela, tvorí jadro charizmy a prislúcha tak laikom, ako aj kňazom. Kňaz sprevádza mnoho ľudí, všetky typy ľudí, nikoho nevylučuje, ale osobitným spôsobom sa stará o svojich bratov a sestry v Opus Dei. Je to „krásna, obetavá, nevýrazná práca, ale veľmi milá Bohu a veľmi plodná“^[20], pretože má tiež veľký znásobujúci účinok. Vždy, chrániac slobodu každého jednotlivca, úlohou

duchovného vedenia/sprevádzania „je otvárať horizonty, pomáhať pri formovaní kritérií, poukazovať na prekážky, naznačovať vhodné prostriedky na ich prekonanie, korigovať deformácie alebo odchýlky, povzbudzovať: bez toho, aby sa nikdy nestrácal nadprirodzený pohľad, ktorý je optimistickým potvrdením, pretože každý kresťan môže povedať, že s Božou pomocou môže všetko (porov. Flp 4,13)“^[21]. Kňaz sa pri svojej úlohe duchovného radcu snaží, aby v ňom všetci ľudia našli blízkosť, súcitiť a nehu samotného Ježiša, ktorého reprezentuje^[22].

A napokon štvrtou úlohou, ktorou kňaz oživuje Dielo, je nadšené venovanie sa doktrínálnej formácii, odovzdávaniu viery. V našom kultúrnom kontexte je nevyhnutné venovať tomuto aspektu kňazskej úlohy veľa energie. V čoraz väčšom počte prípadov ide o prvé ohlasovanie, ktoré si často následne

vyžaduje osobné prehodnotenie mnohých otázok. „Doktrína je vždy rovnaká, ale spôsoby, ako si ju ľudia osvoja a zamilujú, sú rôzne“^[23]. Toto poslanie sa preto uskutočňuje prostredníctvom prostriedkov, ktoré sú prispôsobené aktuálnym potrebám: rozjímania, kurzy, konferencie, semináre, publikácie, intervencie v médiách alebo na sociálnych sieťach, atď. Kňaz potrebuje hlbokú intelektuálnu formáciu, ktorá obohacuje jeho duchovný život a umožňuje mu deliť sa s bratmi o hlboké poznanie viery. Cieľom tejto formácie nie je len odovzdávať vedomosti, ale dať každému z nich potrebné nástroje na vypracovanie osobnej syntézy svojej viery, a tak byť schopný každého osvietiť a od každého sa učiť.

Samozrejme, nie všetci kňazi sú odborníkmi na každú z týchto úloh, ani ich nepriťahujú všetky úlohy s rovnakou intenzitou. Na každom

mieste sa obozretne dbá na to, aby sa našli úlohy, ktoré každému z nich najlepšie vyhovujú, pričom sa berú do úvahy aj potreby Diela. Je jasné, že dobrých vecí, ktoré treba vykonať, je oveľa viac, ale tieto štyri úlohy, rozdelené podľa osobných vlastností každého z nich, sú jadrom ich služby: v nich sa kňaz numerár alebo pridružený stáva svätým a posväcuje svojich bratov. Toto je jeho konkrétny spôsob *umývania nôh* svojich vlastných. „Je potrebné, aby sme boli ako plátno, ktoré nie je vidieť,“ povedal svätý Josemaría, „aby ostatní žiarili výšivkou zo zlata a jemným hodvábom svojich cností, aby sme sa vedeli postaviť do kúta, aby vaši bratia žiarili svojou posvätenou profesionálnou prácou, vo svojom stave a vo svete“^[24]. Toto všetko si od kňaza vyžaduje silné vedomie svojho poslania a dôverné spojenie s Kristom, najmä keď sa iná práca môže zdať naliehavejšia, účinnejšia alebo príťažlivejšia. Zapojenie sa do

tejto úlohy predpokladá obnovenú vernosť svetlu 2. októbra, ktorá ako ďalší aspekt tej istej vernosti zahŕňa aj prispôsobenie sa duchovným a kultúrnym potrebám súčasnosti.

Vlastný štýl sekulárnosti, jednoty a slobody

Kňazská identita a poslanie sa v živote každého z nich vteľujú do vlastných tónov a spôsobov, ale dávajú vzniknúť konkrétnej pastoračnej forme. Nepochybne „skutočnosť, že kňazi Prelatúry žijú, rovnako ako ostatní ducha Diela, obnáša určitý kňazský štýl“^[25]: štýl s vlastnými črtami, ktoré môžeme objaviť v kňazstve svätého Josemaríu, odhaľujúc všetko, čo je v ňom večné a univerzálne. Hoci je len jeden kňaz, Ježiš Kristus, a je len jedno kňazstvo, na ktorom sa vždy podieľajú všetci kňazi Cirkvi, je tiež pravda, že v Cirkvi nachádzame rôzne kňazské štýly podľa povolania

a konkrétneho poslania každého z nich. Keď ide o načrtnutie štýlu kňaza Opus Dei, môžeme sa vrátiť k obrazu koberca. Ak sa nad tým zamyslíme, v skutočnosti existuje mnoho druhov kobercov a vybrať si jeden z nich môže byť komplikovaná úloha, kvôli obrovskej rozmanitosti látok a rôznych materiálov, z ktorých sú vyrobené, kvôli rôznym veľkostiam a tvarom, atď. Akým typom *koberca* je kňaz numerár alebo pridružený?

V tomto prípade je tento štýl poznačený viacerými faktormi: rodinným životom, na ktorom sa aktívne podieľajú; odovzdanosťou bratom a sestrám a apoštolským úlohám Opus Dei; konkrétnou spiritualitou, ktorá preniká ich vzťahy s Bohom a s inými ľuďmi; a ďalšími aspektmi ich poslania, ktoré dávajú ich kňazstvu osobitnú pečať. Túto pečať nemožno chápať ako formu, ako princíp uniformity,

pretože každý si zachováva svoj vlastný charakter a osobnosť. Je to skôr štýl, ktorý vyplýva z jednoduchosti charizmy, ktorú uvádza do života; je to štýl, ktorý slúži tejto charizme.

Avšak možno hlavnou črtou tohto osobitného štýlu je sekulárnosť, ktorú kňazi žili pred svojím vysvätením a ktorú nestrácajú ani svojím kňazstvom. Táto sekulárnosť zahŕňa spôsob myslenia a chápania skutočnosti, ktorú svätý Josemaría nazval *laickou mentalitou*. Je to základná črta kňazskej služby numerárov a pridružených, okrem iného aj preto, že apoštolské činnosti, ktorým sú povolaní slúžiť, sú laické: riadia ich laici a sú na laikov orientované. Kňaz numerár alebo pridružený je v službe tých, ktorí tieto úlohy riadia; je pre nich oporou bez toho, aby si nárokoval zaujať priestor riadenia, ktorý tejto laickej mentalite nie je vlastný. Práve pre

svoju lásku ku kňazstvu a pre túto charakteristickú laickosť svätý Josemaría radil kňazom, „aby sa nikdy nezapájali do svetských záležitostí. Pozemskými vecami sa zaoberajú laici, každý podľa svojho svedomia“^[26]. Takto môžu kňazi lepšie predchádzať riziku klerikalizmu a podporovať osobnú slobodu laikov.

Štýl vlastný kňazovi numerárovi alebo pridruženému je tiež silne poznačený poslaním byť *nástrojom jednoty* na mieste, kde žije, najmä v centrách Diela a v niektorých prípadoch aj v jeho riadiacich pozíciách. Srdce kňaza sa od Ježiša učí ochotne slúžiť všetkým ľuďom, starať sa o to, aby sa priblížili k Pánovi bez toho, aby sa pripúťali ku kňazovi, ktorý je len jeho nástrojom, a zo všetkých síl sa starať o to, „aby nikdy nevznikali skupinky alebo malé kaplnky“^[27] okolo kňaza. Kňazi nevykonávajú *personalistickú* prácu:

sú si vedomí, že prostredníctvom Opus Dei konajú Kristovo dielo vo svete. Duše sú v ich rukách, ale nie sú ich: duše patria Bohu.

Zároveň, keďže kňazovo srdce je veľké, podľa miery Kristovho srdca, svätý Josemaría napísal, že každý kňaz, jeho syn, „sa nemôže uspokojiť s plnením apoštolských úloh, ktoré mu boli zverené. Musí mať iniciatívu (...)“^[28]. O to viac to platí na miestach, kde je málo kresťanov alebo kde si aktivity Opus Dei vyžadujú menej pohlcujúce venovanie času. „Nie je naším zvykom stáť so založenými rukami a čakať, že duše začnú prichádzať“^[29], pretože ani Ježiš to tak nerobil: v evanjeliu vidíme, ako Pán vychádza hľadať duše. Nečaká, kým prídu k nemu, ale ide tam, kde sa nachádzajú: na námestiach dedín, na brehu jazera, v chráme.

Tým, že kňaz koná „s iniciatívou, aby mal dostatok kňazskej práce“^[30], kňaz

numerár alebo pridružený berie do úvahy, ako je logické, že jeho prvoradou starosťou je napomáhať vnútornému životu a apoštolátu všetkých členov Diela. Na dosiahnutie tohto cieľa má okrem toho, že je vždy v službe Prelatúry Opus Dei, že poslúcha preláta a jeho vikárov, ako každý kňaz poslúcha svojho ordinára, aj podporu a rady riaditeľov, pokiaľ ide o tieto činnosti. Na druhej strane, „pokiaľ je to možné, spolupracujú aj na aktivitách diecéz“^[31]. Je to niečo prirodzené, pretože kňaz Opus Dei sa považuje za svetského kňaza, rovnako ako jeho diecézni bratia, a to tak svojím zmýšľaním, ako aj formáciou. Z tohto dôvodu ho budú spájať priateľské putá s ostatnými kňazmi a bude s nimi spolupracovať, kedykoľvek mu to jeho vlastná práca dovolí, ponúkne sa na spovedanie alebo pomoc pri rôznych aktivitách, ktoré sa konajú vo farnostiach. Stručne povedané, apoštolská transcendencia kňaza,

ktorý je na mieste, na ktoré bol
povolaný, a ktorý sa zároveň nebojí
prijať nové apoštolské výzvy,
komplikujúc si svoj život z lásky k
Pánovi, je veľká.

* * *

„Mnoho veľkých vecí závisí od kňaza:
máme Boha, prinášame Boha,
dávame Boha“^[32]. Toto je obrovské
poslanie, ktoré Pán zveril v tú noc vo
večeradle prvým kňazom svojej
Cirkvi. Predtým im však chcel do
srdca vryť jediný postoj, ktorý
umožňuje kňazskú službu: zohnúť sa,
klaknúť si, ako posledný, a umývať
nohy druhým. Toto je hlavná škola
života svätého kňazstva, povolaného
oživovať Cirkev z charizmy, ktorú
Boh chcel pre Opus Dei. V tomto
poslaní nie je žiadny kňaz sám,
pretože Mária, „matka kňazov“^[33], ich
počúva, keď ju hľadajú, keď
potrebujú jej pomoc.

[1] V tomto článku sa podrobne skúma povolanie numerárov a pridružených, ktorí sú vysvätení za kňazov. Neplatí to pre tých ostatných kňazov, tiež „s charizmou 2. októbra“, ktorí sú však inkardinovaní v konkrétnej miestnej Cirkvi a vždy zostávajú v jej službe.

[2] Svätý Josemaría, «Kňaz na večnosť», v *Milovať Cirkev*, bod 35.

[3] P. Berglar, *Opus Dei. Vida y obra del fundador Josemaría Escrivá de Balaguer*, Rialp, Madrid, 1987, s. 216.

[4] Svätý Josemaría, *List 10*, bod 17.

[5] Svätý Josemaría, *Apuntes íntimos*, bod 127. Porov. A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. 1, Rialp, Madrid, 1997, s. 117.

[6] Svätý Josemaría, *List 26*, bod 1. O niekoľko rokov neskôr Druhý

vatikánsky koncil zdôrazní toto chápanie kňazstva: vysvätením a poslaním, ktoré prijali, „sú kňazi povýšení na službu Kristovi, Učiteľovi, Kňazovi a Kráľovi, na ktorého službe majú účasť“ (dekrét *Presbyterorum ordinis*, č. 1).

[7] Pedro Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*, Rialp, 4° edición, Madrid, 1994, s. 69.

[8] Fernando Ocáriz, *Pastierksy list*, 28-X-2020, bod 21.

[9] Porov. Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 28-X-2020, bod 21.

[10] Svätý Josemaría, *List* 26, bod 7.

[11] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 28-X-2020, bod 20. Porov. *Kódex Kánonického práva*, k. 295 *in fine*.

[12] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 28-X-2020, bod 20.

[13] Svätý Ján Pavol II, Enc. *Ecclesia de Eucharistia*, bod 1.

[14] Svätý Josemaría, *List* 26, bod 30.

[15] Svätý Josemaría, *A solas con Dios*, bod 259.

[16] Svätý Josemaría, *List* 28-I-1975, citované v E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*, vol. 2, Rialp, Madrid 2011, s. 301.

[17] Porov. Druhý vatikánsky koncil, dekrét *Presbyterorum Ordinis*, bod 4.

[18] Kázanie môže mať rôzne formy: doktrinálna prednáška, príhovor, homília, rozjímanie, atď. Sú to rôzne žánre s rôznymi cieľmi a rôznymi prístupmi a metódami. Na druhej strane laici tiež ohlasujú Božie slovo v živote Opus Dei, ale v situáciách, keď sa nevyžaduje kňazská služba, napríklad na krúžku, pri komentovaní evanjelia,

prostredníctvom formačných
prednášok, atď.

[19] Svätý Josemaría, *List* 26, bod 35.

[20] *Ibid.*, bod 35.

[21] *Ibid.* , bod 37.

[22] Porov. František, *Príhovor na
sympóziu o kňazstve*, 17-II-2022.

[23] Svätý Josemaría, *List* 26, bod 38.

[24] *Ibid.*, bod 8.

[25] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
28-X-2020, bod 20.

[26] Svätý Josemaría, *List* 26, bod 51.

[27] Svätý Josemaría, *List* 10, bod 32.

[28] Svätý Josemaría, *List* 26, bod 35.

[29] *Ibid.*

[30] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
28-X-2020, bod 21.

^[31] *Ibid.*

^[32] Svätý Josemaría, *List* 26, bod 17.

^[33] František, *Homília*, 29-III-2018.

José Manuel Antuña, Andrés
Cárdenas, Gerard Jiménez

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/knazi-
numerari-a-pridruzeni-aby-ostatni-
ziarili/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/knazi-numerari-a-pridruzeni-aby-ostatni-ziarili/) (07.08.2025)